

กรณีพิพาทการให้ออกจากราชการไว้ก่อน กรณีฎีกาเป็นคดีอาญาต่อคดี (2)

ผลของการสั่งพักราชการ

๑. ผู้ถูกสั่งพักราชการย่อมพ้นจากตำแหน่งหน้าที่และไม่ให้มาปฏิบัติหน้าที่ตลอดระยะเวลาที่พักราชการนั้น แต่ยังไม่ขาดจากการเป็นข้าราชการ กล่าวคือยังมีสภาพเป็นข้าราชการอยู่ โดยงดการเบิกจ่ายเงินเดือน และเงินอื่นๆ ที่จ่ายเป็นรายเดือนตลอดจนเงินช่วยเหลือต่างๆไว้ก่อน จนกว่าคดีหรือกรณีถึงที่สุด และมีคำสั่งของผู้บังคับบัญชาตามผลการสอบสวนพิจารณาแล้ว



๒. เมื่อผู้ดำรงตำแหน่งถูกสั่งพักราชการ ตำแหน่งนั้นว่างลง แต่อัตราเงินเดือนไม่ว่าพระราชกฤษฎีกาการจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จบำนาญ และเงินอื่นๆ ในลักษณะเดียวกัน พ.ศ. ๒๕๓๕) จะอัตราเงินเดือนนั้นไปเบิกจ่ายให้ผู้อื่นไม่ได้ต้องส่วนอัตราเงินเดือนนั้นไว้ก่อนจนกว่าคดีหรือกรณีถึงที่สุด
- ๓) ผู้ถูกสั่งพักราชการมิได้เป็นผู้ดำรงตำแหน่งแล้ว ผู้บังคับบัญชาไม่อาจสั่งย้ายผู้อยู่ระหว่างพักราชการไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งอื่นได้
- ๔) ถ้าผู้ถูกสั่งพักราชการเห็นว่าผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่สั่งให้ตนพักราชการโดยไม่ถูกต้องหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนมีสิทธิร้องทุกข์ได้ กฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๓๕) ข้อ ๔ และ กฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๗ (พ.ศ. ๒๕๔๐)
- ๕) ให้พักราชการตลอดเวลาที่ถูกลบส่วนพิจารณา คำว่า 'ลบส่วนพิจารณา' หมายถึง ลบส่วนพิจารณาในเรื่องที่ถูกสอบสวนทางวินัย และหมายความรวมถึงการพิจารณาคดีอาญาของศาลด้วย

อำนาจหน้าที่ให้ออกจากราชการไว้ก่อน

เหตุของการออกคำสั่งดังกล่าว เป็นเหตุเกี่ยวกับการสั่งให้พักราชการ แต่มีเงื่อนไขเพิ่มเติมว่า จะต้องได้ความว่าการสอบสวนพิจารณา หรือการพิจารณาคดีที่เป็นเหตุที่อาจถูกสั่งพักราชการนั้น จะไม่แล้วเสร็จโดยเร็ว ผู้มีอำนาจจะสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการไว้ก่อนได้

ผลของการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

1. ผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ย่อมพ้นสภาพการเป็นข้าราชการและต้องออกจากราชการไปชั่วคราว เป็นการออกจากราชการที่ไม่เด็ดขาด จะต้องมีการสั่งการอย่างใดอย่างหนึ่ง เมื่อสอบสวนพิจารณาเสร็จแล้วอีกชั้นหนึ่ง
2. ผู้นั้นมีสิทธิร้องทุกข์ได้
3. อาจบรรจุแต่งตั้งบุคคลอื่นดำรงตำแหน่งนั้นได้ แต่ผู้บังคับบัญชาต้องคำนึงด้วยว่าหากผลการสอบสวนพิจารณาเสร็จแล้วปรากฏว่า ผู้นั้นมิได้กระทำความผิดหรือกระทำผิดแต่ไม่ถึงต้องออกจากราชการ และมีตำแหน่งอื่นที่เทียบเท่ารองรับหรือไม่ (ต่างกับกรณีสั่งพักราชการ)

แต่หากกรณีได้ความปรากฏชัดแล้วว่าเป็นการถูกฟ้องคดีอาญาจนมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก (ไม่ใช่อยู่ระหว่างขั้นตอนของการอุทธรณ์ฎีกา) ขั้นตอนการดำเนินการทางวินัยไม่จำเป็นต้องทำการสอบสวนก็ได้เพราะถือว่าเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ตามกฎ ก.พ.ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๒๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๒๕ ว่าด้วยกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ข้อ ๔ ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงในกรณีดังต่อไปนี้ ถือเป็นกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง ซึ่งผู้บังคับบัญชาจะดำเนินการทางวินัย ตามมาตรา ๑๐๔ วรรคสองหรือมาตรา ๑๐๕ โดยไม่สอบสวนหรืองดการสอบสวนก็ได้

(๑) กระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก หรือโทษที่หนักกว่าจำคุก โดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกหรือให้ลงโทษที่หนักกว่าจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

¹ [http://www.ocsc.go.th/ocsc/th/uploads/law/kprule17_2540\(3\).pdf](http://www.ocsc.go.th/ocsc/th/uploads/law/kprule17_2540(3).pdf)

เรียบเรียงโดย นางสาวกิตติสุข วรสิทธิ์
นิติกรปฏิบัติการ ฝ่ายวินัย
กลุ่มการพัฒนาระบบการบริหารงานบุคคล
สำนักบริหารงานกลาง สำนักงานปลัดกระทรวงฯ
กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖